

SỐ 596

PHẬT THUYẾT THIÊN VƯƠNG THÁI TỬ TÍCH- LA KINH

Hán dịch: Đời Tần, Tăng Hựu sao lục.

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Khi ấy Thái tử của Thiên vương tên là Tích-la, từ trên trời bay xuống chỗ Phật, cung kính đánh lễ nơi chân Phật, rồi đứng yên chấp tay thưa:

–Người khắp thế gian đều mong cầu thức ăn, y phục bảu thứ báu, các thứ vui thích, quan chức, đất nước, nhưng lẽ nào chẳng có người dốc cầu hạnh chân thật chẳng?

Đức Thế Tôn khen:

–Người hỏi thật có ý nghĩa.

Cũng có người mong cầu đất nước, châu báu lại cũng có người dốc lòng mong cầu các hạnh.

Tích-la lại hỏi:

–Người mong cầu các hạnh đạt được nguyện vừa ý, nghĩa ấy là thế nào?

Đức Phật dạy:

–Có hai hạnh: Hạnh lành thì có phước, hạnh ác thì tai ương, phước họa theo người như hình theo bóng.

Tích-la thưa:

–Lành thay, lành thay! Đúng như lời Phật dạy.

Nhớ lại đời trước của con làm vua ở đời, nghĩ xét mạng sống vô thường, tâm muốn bố thí nên tụ họp quần thần bảo:

–Ta muốn làm một cái trống lớn, khiến cho âm thanh truyền xa khắp trăm dặm, ai có thể làm được việc này?

Các quan đều thưa:

–Chúng thần không thể làm được.

Có một vị quan tên là Khuông Thượng, luôn trung thành với vua, thương yêu cứu giúp muôn dân, liền tâu:

–Thần có thể làm được việc đó, nhưng phải cần có tiền chi phí.

Vua bảo:

–Rất tốt.

Nhà vua liền mở kho tàng giao cho người ấy.

Khuông Thượng chở của báu đến cửa cung vua, đánh trống rao:

–Hôm nay đức vua nhân từ, thương xót bố thí, muốn cứu giúp cho dân chúng

nghèo cùng, khổ cực và cúng dường các thứ y phục, thức ăn cho đạo sĩ. Nếu ai thiếu thốn nên đến cửa cung của vua.

Người nghèo thiếu khắp các nước cùng mang, công, giúp nhau đến đầy đường chật nẻo, ngựa mặt lên trời khen:

–Muôn dân bản cùng nay được sống lại!

Một năm sau nhà vua có chiếu:

–Trống đã làm xong chưa?

Quan Khuông Thượng đáp:

–Đã xong rồi.

Vua bảo:

–Vì sao không nghe tiếng trống ấy?

Vị quan thưa:

–Nguyện xin đấng Minh vương chịu hạ thánh thể ra khỏi cung, đi khắp trong nước để nghe tiếng trống Phật pháp, âm thanh vang động khắp mười phương.

Vua liền sửa soạn xa giá rồi đi khắp đất nước, gần gũi dân chúng.

Vua bảo:

–Dân chúng đông đúc chẳng?

Vị quan tâu:

–Trước đây bệ hạ ra lệnh cho hạ thần làm trống lớn, khiến cho tiếng vang đến trăm dặm, là muốn để tuyên dương công đức, tiếng đồn khắp bốn phương xa. Thần nghĩ: “Cây khô da chết không thể tuyên dương vinh dự phước đức của vua, thần đã nhận của báu, đem y phục, thức ăn, cung cấp cho các Sa-môn, Phạm chí và cứu giúp dân chúng nghèo cùng, thiếu thốn trong cả nước, truyền rao khắp nơi, các nước lân cận đều quy thuận, hưởng nhờ, giống như đứa con đói khát gặp được mẹ hiền.”

Vua hỏi dân chúng:

–Các người từ đâu đến?

Muôn dân cúi đầu thưa:

–Từ một trăm dặm, hai trăm dặm... ngoài vạn dặm đến.

Tất cả đều tâu với vua:

–Thưa đấng Minh vương! Ân đức của nhà vua thấm nhuần khắp các cõi, do đó chúng con bỏ nước cũ đến đây sinh sống, ái mộ lòng từ của bệ hạ đã cứu giúp chúng con.

Vua nói:

–Hay thay, hay thay! Đây là mệnh lệnh của ta, sự bất an của đất nước giống như thân có bệnh, ta cứu họ bằng thuốc, quần thần nuôi họ bằng cháo.

Vua bảo:

–Theo nhu cầu của muôn dân thì cứ mặc tình cho họ, không cần tâu xin.

Sau khi nhà vua qua đời, thần thức sinh lên cõi trời làm Thiên Diệu vương. Khi tuổi thọ hết thì sinh xuống thế gian làm Chuyển luân thánh vương, chỗ ở ra vào an ổn, nhà vua có đầy đủ bảy báu. Hôm nay lại sinh lên trời làm thái tử của Thiên vương. Sở dĩ được như vậy là nhờ thân trì giới, cứu giúp chúng sinh, phụng hành giới pháp của Phật, hành động của thâm tâm đều đúng đắn, hoàn toàn đạt được phước ấy.

Đức Phật bảo Thái tử Tích-la:

–Phàm là người tạo tác hành động như bóng theo hình, như âm vang theo tiếng đều được đáp lại.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thái tử Tích-la nghe lời Phật dạy rồi, hoan hỷ làm lễ và lui ra.

